

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobkyne: **Mgr. I. K.. L.**, zastúpená: JUDr. M. V., advokátka, Z. proti žalovanému: **I. B. G., spol. s r. o., R.** IČO: X., zastúpený: JUDr. M. P., advokát, **o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 30Cb 107/2007, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2011, č. k. 3Cob 87/2010-211, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne **o d m i e t a**.
Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo 16. novembra 2009, č. k.: 30Cb 107/2007-173 určil, že uznesenia valného zhromaždenia žalovaného - spoločnosti I. B. G., spol. s r. o., R., IČO: X., z 18. januára 2007 sú neplatné. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni trov konania vo výške 666,81 EUR.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobkyňa si žalobou ako právna nástupkyňa JUDr. L. Š., zosnulého X., uplatnila jeho právo spoločníka v spoločnosti žalovaného na podanie žaloby na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia z 18. januára 2007 z dôvodu, že valne zhromaždenie nebolo zvolané, nakoľko zvolávateľ ho nezvolal písomnou pozvánkou a termín jeho konania a program neoznámil najmenej 15 dní pred dňom jeho konania všetkým spoločníkom, najmä žalobkyni, čím došlo k obmedzeniu jej práv spoločníka. Ďalším dôvodom je rozpor uznesenia so spoločenskou zmluvou, ktorú možno zmeniť iba so súhlasom všetkých spoločníkov.

Na túto zmenu spoločenskej zmluvy nedal súhlas ani zosnulý spoločník Ľ. Š. a ani jeho právni nástupcovia.

Súd prvého stupňa mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že spoločník spoločnosti žalovaného JUDr. Ľ. Š. zomrel X., a že žalobkyňa je dedička zo zákona v I. dedičskej skupine aj s manželkou poručiteľa M. Š. rod. C. Podľa § 460 Občianskeho zákonníka dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa. To znamená, že dedič vstupuje smrťou poručiteľa do jeho majetkovoprávných vzťahov, tak do jeho práv i povinností, a teda aj obchodný podiel nadobúda ku dňu smrti poručiteľa. Podľa § 116 ods. 2 Obchodného zákonníka obchodný podiel sa dedí, ak to spoločenská zmluva nevyklučuje. Podľa čl. 5 bod 5 spoločenskej zmluvy úmrtím spoločníka prechádza obchodný podiel na dediča. Uviedol, že bez ohľadu na to, že dedičské konanie po zomrelom spoločníkovi JUDr. Ľ. Š. nie je právoplatne skončené, dedičia poručiteľa nadobudli jeho obchodný podiel ku dňu jeho smrti. Aj keď nie je známy podiel jeho dedičov na obchodnom podiele spoločnosti, sú v postavení spoločníka spoločnosti v súlade s ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka oprávnení na podanie návrhu na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a teda žalobkyňa je v spore aktívne legitimovaná na podanie tohto návrhu. Ďalej uviedol, že žalovaný pred valným zhromaždením zvolaným na deň 18. januára 2007 nezisťoval okruh dedičov po zomrelom spoločníkovi, neoznámil žalobkyni termín a program valného zhromaždenia. Súd prvého stupňa konštatoval, že žalovaný nedodrжал postup pre zvolávanie valného zhromaždenia podľa § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom spoločenská zmluva tento postup neupravovala. Keďže valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, pre podanie návrhu na určenie neplatnosti valného zhromaždenia platí v zmysle § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka trojmesačná lehota, odo dňa, kedy sa žalobkyňa mohla o uznesení dozvedieť, t.j. 15. februára 2007, kedy boli zmeny zverejnené v obchodnom vestníku a kedy jej začala plynúť trojmesačná lehota. Žaloba bola súdu doručená 14. mája, teda v zákonom stanovenej lehote. Valné zhromaždenie schválilo prevod časti obchodného podielu po zomrelom Ľ. Š. vo výške 18% na Ing, S., na dedičov zostala časť obchodného podielu vo výške 2%. Ďalej valné zhromaždenie schválilo prerozdelenie nerozdeleného zisku a navýšenie základného imania z nerozdeleného zisku na výšku 5 mil. Sk. Prevod časti obchodného podielu valné zhromaždenie schválilo na základe zmluvy o úprave vzájomných práv a povinností z 18. júna 1996, uzavretej medzi J. S. a Ľ. Š. Súd prvého stupňa uviedol, že zmluva, na základe ktorej valné zhromaždenie previedlo časť obchodného podielu, nie je zmluvou o prevode

obchodného podielu podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Poukázal na § 460 Občianskeho zákonníka a uviedol, že pokiaľ medzi J. S. a L. Š. bola platne uzavretá zmluva z 18. júna 1996 mal si J. S. uplatniť svoje práva voči dedičom v dedičskom konaní. Valné zhromaždenie nebolo oprávnené na posúdenie a určenie platnosti alebo neplatnosti tejto zmluvy, keďže sa nejednalo o zmluvu o prevode obchodného podielu. Prijatím uznesenia o prevode časti obchodného podielu došlo k porušeniu zákona (§ 115 Obchodného zákonníka), ako aj spoločenskej zmluvy. Ďalej uviedol, že v čase konania valného zhromaždenia bol JUDr. L. Š. mŕtvy. Žalobkyňa ako dedička nebola oboznámená s konaním valného zhromaždenia, nebola jej zaslaná písomná pozvánka, a to ani ďalšej dedičke - manželke poručiteľa, hoci jej podľa tvrdenia štatutára žalovaného táto skutočnosť bola ním oznámená ústne. Keďže žalobkyňa o konaní valného zhromaždenia nevedela, a teda sa ho nezúčastnila, nemohla ani súhlasiť so zmenami spoločenskej zmluvy. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, z dôvodu nedodržania postupu pre zvolávanie valného zhromaždenia podľa § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj z dôvodu, že predmetné uznesenie bolo prijaté v rozpore s ust. § 141 Obchodného zákonníka, nakoľko žalobkyňa ako jedna z dedičov po zomrelom spoločníkovi, ktorej zmena spoločenskej zmluvy obmedzuje jej práva nedala súhlas na takéto zmeny. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a úspešnej žalobkyni priznal právo na ich náhradu.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z obsahu žaloby vyplýva, že žalobkyňa okrem toho, že napáda, že valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, domáha sa, aby súd určil že všetky uznesenia valného zhromaždenia, konaného po 18. januári 2007 sú neplatné. Odvolací súd preto prisvedčil tvrdeniu žalovaného, že petit žaloby je nejasný, ale z jej textu vyplýva, čoho sa domáha v konaní. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa rozhodoval v týchto intenciách o všetkých uzneseniach prijatých na valnom zhromaždení žalovaného po 18. januári 2007. Odvolací súd sa nestotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, ani s vykonaným dokazovaním. Súd prvého stupňa bez vykonaného dokazovania uzavrel, že žalobkyňa sa stala spoločníčkou

spoločnosti žalovaného dňom smrti poručiteľa JUDr. L. Š. s poukazom na § 460 Občianskeho zákonníka. Poukázal na čl. 5 bod 5 spoločenskej zmluvy, podľa ktorého „úmrtím spoločníka prechádza obchodný podiel na dediča, dedič sa prihlási o účasť v spoločnosti do jedného mesiaca od skončenia konania o dedičstve. Prihlásením nadobúda dedič obchodný podiel ku dňu smrti poručiteľa. Dedič je povinný pristúpiť ku spoločenskej zmluve." Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa vyvodil nesprávny záver, že žalobkyňa sa stala spoločníčkou spoločnosti žalovaného dňom smrti poručiteľa. Obchodný podiel poručiteľa nadobúda síce dedič smrťou poručiteľa, pokiaľ nedošlo k odmietnutiu dedičstva. Podmienkou, aby súd vyslovil, že žalobkyňa je aktívne legitimovaná, je právoplatné rozhodnutie, že je dedičkou obchodného podielu. Takýto úkon pôsobí spätne ku dňu smrti poručiteľa, ale bez právoplatného rozhodnutia súd v tomto konaní si túto otázku nemôže vyriešiť ako otázku predbežnú. Odvolací súd ďalej poukázal na zápisnicu napísanú notárom 20. novembra 2008, z ktorej vyplýva, že je sporné, či predmetný podiel tvorí bezpodielové spoluvlastníctvo manželov a nie je rozhodnuté o dedičstve ani o podiele dedičiek. V prípade, ak bude rozhodnuté, že obchodný podiel je dedičstvom viacerých dedičov, ide o spoločný obchodný podiel podľa § 114 ods. 3 Obchodného zákonníka a jeho rozdelenie je možné v prípade, keď spoločenská zmluva jeho rozdelenie nevyklučuje a keď s rozdelením súhlasí valné zhromaždenie. Ide o spoločné a nerozdielne spoločenstvo vlastníkov obchodného podielu vo vzťahu k tretím osobám. Z procesného hľadiska je potrebné na takéto spoločenstvo aplikovať § 91 ods. 2 O. s. p., t.j. spoločenstvo nerozlučné. Z povahy nerozlučného spoločenstva vyplýva, že úkony jedného zo spoločníkov zaväzujú všetkých spoločníkov, je potrebný súhlas všetkých spoločníkov. Ak by niektorý úkon urobil len jeden z nerozlučných spoločníkov, súd na takýto úkon nemôže prihliadať. Uviedol, že súd prvého stupňa bude v novom konaní zisťovať, či žalobkyňa má aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, t.j., či je dedičkou obchodného podielu, či je dedičov viac a v akom dedičskom podiele. Súd prvého stupňa sa v konaní nadbytočne zaoberal posúdením platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, uzavretej medzi žalovaným a S., nakoľko to nie je predmetom tohto konania a nemá vplyv na rozhodnutie o návrhu žalobkyne. Navyiac sa nezaoberal platnosťou zmluvy o úprave vzájomných práv a povinností z 18. júna 1996, ktorá predchádzala uzavretiu zmluvy o prevode obchodného podielu.

Proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa.

Dovolateľka svoje dovolanie odôvodnila v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., konkrétne účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Uviedla, že proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal žalovaný odvolanie, ku ktorému sa vyjadrila podaním, doručeným súdu 15. februára 2010. Na vyjadrenie žalobkyne žalovaný reagoval podaním, doručeným súdu 10. marca 2010. Súd toto podanie žalobkyne nedoručil pred prvým pojednávaním. Až na pojednávaní 10. novembra sa žalobkyňa dozvedela o tomto podaní a súd z dôvodu potreby žalobkyne na jeho naštudovanie a vyjadrenie sa k nemu odročil pojednávanie na neurčito. Uvedené podanie bolo žalobkyne doručené 9. decembra 2010 bez výzvy vyjadriť sa a bez určenia lehoty na vyjadrenie. Žalobkyňa nemala právneho zástupcu, na svojom vyjadrení pracovala sama a objavili sa v ňom použité i nové ustanovenia. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobkyne doručené 4. apríla 2011, v ktorom bolo uvedené, že žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného stanovisko nezaslala. Uviedla, že odvolací súd jej nedal možnosť vyjadriť sa k použitiu nového ustanovenia § 91 ods. 2 O. s. p. tak, ako to ukladá § 213 ods. 2 O. s. p. Poukázala na § 18 O. s. p. a uviedla, že súd jej nedal priestor vyjadriť sa k podaniu žalovaného na pojednávaní, zatiaľ čo žalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým podaniam žalobkyne pred vynesení rozhodnutia do 10. novembra 2010, čo žalobkyňa vníma ako porušenie ust. § 18 O. s. p. Ďalej poukázala na § 5 ods. 1 O. s. p. a uviedla, že nebola poučená, že ak nevyužije svoje právo vyjadriť sa k podaniu žalovaného, súd jej toto právo odníme (nedá jej možnosť vyjadriť sa ani ústne na pojednávaní). Nakoľko v zmysle § 226 O. s. p. má byť súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, takýmto postupom súd odňal žalobkyne možnosť konať pred súdom (vyjadriť k rozhodujúcim otázkam). Právny názor, ktorým má byť súd prvého stupňa viazaný, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a teda súd prvého stupňa sa bude uberať nesprávnym smerom.

Ďalej z obsahu dovolania vyplýva, že podľa žalobkyne odvolací súd nevzal do úvahy znenie § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z tohto ustanovenia vyplýva, že každý spoločník môže podať návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom. Toto právo nie je závislé na súhlase prípadných spoluvlastníkov obchodného podielu. K tvrdeniu odvolacieho súdu, že ide o spoločný obchodný podiel podľa § 114 ods. 3 Obchodného zákonníka a procesne o nerozlučné spoločenstvo podľa § 91 ods. 2 O. s. p., poukázala na § 56a ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý zakazuje zneužitie práv spoločníka, najmä zneužitie väčšiny alebo menšiny hlasov v spoločnosti. Z pohľadu § 131 Obchodného zákonníka sa podľa žalobkyne nejedná o nerozdielne spoločenstvo, nakoľko zakladá právo na podanie návrhu a prisudzuje ho každému spoločníkovi. Ak by išlo o nerozlučné spoločenstvo, žalobkyňa poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 264/2007, kde je interpretácia ustanovenia opačná. Teda úkon jedného z nerozlučných spoločníkov je nutne účinný i pre ostatných, a nie na účinnosť jedného z nich treba súhlas všetkých, ako uvádza odvolací súd. Uviedla, že podľa odvolacieho súdu nemalo byť použité ust. § 460 Občianskeho zákonníka, na určenie dňa, kedy žalobkyňa vstúpila do práv spoločníka. V ďalšom však odvolací súd používa znenie spoločenskej zmluvy, nie Obchodného zákonníka. Znenie spoločenskej zmluvy je skoro totožné, ako právna úprava, obsiahnutá v Obchodnom zákonníku, platná do 31. decembra 2001. Avšak právna úprava, platná v čase smrti zomrelého spoločníka ustanovuje, že obchodný podiel sa dedí. Ustanovenie spoločenskej zmluvy nie je v súlade s platnou právnou úpravou. Podľa žalobkyne odvolací súd mal postupovať v súlade s § 460 Občianskeho zákonníka, nakoľko dedenie nie je bližšie špecifikované v Obchodnom zákonníku. Keby aj pre posudzovanie veci malo byť relevantné prihlásenie sa dediča o účasť v spoločnosti, je splnená i táto podmienka - v spise sa nachádza list z 3. decembra 2008. Do práv poručiteľa však žalobkyňa vstúpila dňom jeho smrti.

K aktívnej legitímácii v závislosti od skončenia dedičského konania žalobkyňa poukázala na ust. § 175r O. s. p. V prípade obchodného podielu nejde o vec, ale o inú majetkovú hodnotu, to znamená, že na obvyklé hospodárenie prívolenie súdu netreba. Podanie návrhu na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia nie je úkon presahujúci rámec obvyklého hospodárenia, kedy sa žalovaný snaží znížiť hodnotu majetku, ktorý je predmetom dedičstva. Ďalej poukázala na § 107 ods. 3 O. s. p. a uviedla, že povaha veci

v tomto konaní nebráni, aby bolo o veci rozhodnuté pred skončením dedičského konania, nakoľko všetky práva spoločníka prešli na dedičov dňom smrti poručiťa. Dedičské konanie je prerušené do skončenia konania, predmetom ktorého je spor dedičiek o výške obchodného podielu a výšku podielu jednotlivých dedičiek. Predmetom toho konania však nie je spoločníctvo ani jednej z dedičiek. Žalobkyňa sa tiež nestotožňuje s vyjadrením odvolacieho súdu, že súd prvého stupňa sa nadbytočne zaoberal posúdením platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, nakoľko nie je zrejmé, o akú listinu ide. Nakoľko práva žalobkyne boli v zmysle § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka ako spoločníka porušené, nestotožňuje sa s právnym záverom odvolacieho súdu, že by mala pre rozhodnutie v tomto konaní význam platnosť Zmluva o úprave vzájomných práv a povinností z 18. septembra 1996.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je prípustné. V prípade podania dovolania postupom podľa § 237 písm. f/, čiže z hľadiska samotného posúdenia prípustnosti dovolania bez toho, aby bola posudzovaná dôvodnosť dovolania, je dovolanie prípustné. Žalovaný má za to, že vo vzťahu k žalobkyňou uvádzaným dôvodom dovolania (iná vada konania a nesprávne právne posúdenie veci) dovolanie nie je prípustné. Ust § 241 O. s. p. nerieši otázku prípustnosti dovolania, ale iba otázku dovolacích dôvodov. Dovolanie je prípustné iba v prípadoch uvedených v ust. § 236 až § 239 O. s. p., v prípade zrušujúceho rozhodnutia len z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. Žalovaný ďalej uviedol, že dôvod uvádzaný žalobkyňou, že jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k podaniu žalovaného z 10. marca 2010, neobstojí. Vyjadrenie žalovaného uvádza ust. § 91 ods. 2 O. s. p., avšak nejde o žiadnu novú právnu skutočnosť keďže táto argumentácia bola už uvedená v odvolaní, pričom žalobkyňa sa k tomu nevyjadrila, teda vyjadrenie žalovaného neobsahovalo žiadnu novú právnu skutočnosť. Uviedol, že odvolací súd odročil pojednávanie z 10. novembra 2010 na neurčito z dôvodu, že žalobkyňa považovala za potrebné oboznámiť sa s predmetným vyjadrením. Uvedené vyjadrenie bolo až do 31. januára 2011 (10 mesiacov) súčasťou súdneho spisu, do ktorého mohla žalobkyňa kedykoľvek nahliadnuť. Samotné dodatočné vyjadrenie žalobkyne nie je prekážkou postupu krajského súdu, naopak súd podľa § 101 ods. 2 O. s. p. pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Žalovaný je toho názoru, že odvolací súd neporušil povinnosť uvedenú v § 213 ods. 2 O. s. p. tým, že nevyzval

účastníkov, aby sa vyjadrili k použitiu ustanovenia § 91 ods. 2 O. s. p., je nutné rozlišovať medzi dôvodmi zrušenia pôvodného rozhodnutia súdu prvého stupňa a následne právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyslovil pre účely ďalšieho konania. Prevažná časť dovolania smeruje voči nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom, pri ktorom má žalovaný za to, že dovolanie nie je prípustné. Ďalej uviedol, že v prípade, ak by z rozhodnutia bolo preukázané právne nástupníctvo žalobkyne, je zrejmé, že obchodný podiel by v súlade s dedením bol prededený do podielového spoluvlastníctva žalobkyne a M. Š.. Vznik podielového spoluvlastníctva vyplýva z ust. § 117 ods. 1 Obchodného zákonníka a samotná existencia spoluvlastníctva obchodného podielu a spôsob výkonu jeho práv je upravená v § 117 ods. 3 Obchodného zákonníka. Uvedenými zákonnými ustanoveniami je upravený vznik a existencia spoločného a nerozdielného spoločenstva spoluvlastníkov obchodného podielu vo vzťahu k tretím osobám, vrátane samotnej obchodnej spoločnosti. Z procesného hľadiska s poukazom na ust. § 91 ods. 2 O. s. p. platí, že ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane, platia úkony jedného z nich i pre ostatných. Pre podanie žaloby sa vyžaduje súhlas všetkých spoločníkov, v inom prípade ide o neúčinný prejav, v dôsledku čoho nie je daná vecná legitimácia. V prípade, ak jeden z nerozlučných spoločníkov nesúhlasí s podaním žaloby, je nutné z hľadiska zachovania účinkov rozsudku voči všetkým spoločným a nerozdielnym spoločníkom, aby v konaní vystupoval na strane žalovaného, k čomu v danom prípade nedošlo. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote, stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci

odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na nové konanie. Z ustanovenia § 239, ktoré upravuje prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu vyplýva, že neupravuje prípady, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa. S poukazom na § 236 ods. 1 O. s. p. prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. nie je daná, nakoľko ju zákon v danom prípade nepripúšťa.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. (druhá veta) je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených väd.

Dovolateľka v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., a to tým, že jej odvolací súd neumožnil vyjadriť sa k stanovisku žalovaného, ktorým žalovaný reagoval na vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného. Uvedené stanovisko žalovaného jej bolo doručené 9. decembra 2010 bez výzvy vyjadriť sa k nemu a bez určenia lehoty na vyjadrenie. V rozhodnutí odvolacieho súdu sa uvádza, že žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného stanovisko nezaslala.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu a nezistil, že by postupom súdu bola žalobkyni znemožnená realizácia procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Doručovanie odvolania a vyjadrenia k odvolaniu je upravené v ust. § 209a a § 210 O. s. p. Občiansky súdny poriadok neukladá povinnosť odvolaciemu súdu, prípadne súdu prvého stupňa, aby vyjadrenie k odvolaniu doručoval druhému účastníkovi opätovne na vyjadrenie. Odvolací súd žalobkyni poskytol dostatok času na oboznámenie sa s vyjadrením žalovaného z 10. marca 2010, nakoľko odročil pojednávanie 10. novembra 2010 na neurčito z dôvodu poskytnutia času na preštudovanie a vyjadrenie sa k podaniu žalovaného. Podanie žalovaného bolo žalobkyni doručené 9. decembra 2010 a odvolací súd vo veci rozhodol uznesením z 31. januára 2011. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa mala dostatok času na preštudovanie a vyjadrenie sa k stanovisku žalovaného. V danom prípade súd už ďalšie pojednávanie nenariadil a o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 O. s. p. Tvrdenie žalobkyne, že odvolací súd mal účastníkov v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. vyzvať aby sa vyjadrili k použitiu nového ustanovenia (§ 91 ods. 2 O. s. p.), nie je dôvodné. Ustanovenie § 213 ods. 2 O. s. p. sleduje, aby účastníci konania neboli vystavení k tzv. „prekvapivým rozhodnutiam“. Použitie § 91 ods. 2 O. s. p. žalovaný uviedol aj v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa a žalobkyňa mala možnosť sa k nemu vyjadriť. Dovolací súd je toho názoru, že aplikácia § 213 ods. 2 O. s. p. je na mieste v konaniach, keď odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdí alebo zmení, kedy sa právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konanie končí. V prípade zrušenia rozhodnutia sa o veci opätovne rozhoduje pred súdom prvého stupňa, kde účastníci môžu opätovne uplatniť dôkazy a uviesť ďalšie tvrdenia. Taktiež tvrdenie žalobkyne, že vyjadrenie žalovaného z 10. marca 2010 obsahovalo nové skutočnosti, resp. nové ustanovenia, nie je dôvodné. Žalovaný svojím podaním reagoval na vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu a len zdôraznil a zhrnul doteraz v konaní uvedené skutočnosti. V konaní

pred odvolacím súdom mala žalobkyňa rovnaké možnosti na uplatnenie svojich práv ako žalovaný.

V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR zo 17. marca 2009, sp. zn.: III. ÚS 402/08, podľa ktorého: Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania, z čoho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné, a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd totiž popri rovnosti účastníkov konania musí zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatoval, že uznesenie odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Správnosť skutkových a právnych záverov založených na dokazovaní, by bolo možné v dovolacom konaní posúdiť až v prípade, ak by bolo dovolanie prípustné (ide o dôvody, ktoré síce môžu zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť). O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Z uvedeného teda vyplýva, že posúdenie, či rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prichádza do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. To platí i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní.

Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, pretože v dovolacom konaní nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júla 2011

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová